

WOJEWODA OPOLSKI

IN.I.743.46.2019.AB

Opole, dnia 05 lipca 2019 r.

Przewodniczący Rady Miejskiej w Korfantowie

Na podstawie art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 506) oraz 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1945 ze zm.) -

stwierdzam

nieważność w całości Uchwały Nr VIII/67/2019 Rady Miejskiej w Korfantowie z dnia 29 maja 2019 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części gruntów wsi Piechocice.

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Korfantowie w dniu 30 maja 2019 r. podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części gruntów wsi Piechowice. Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających organ nadzoru pismem z dnia 3 lipca 2019r., znak IN.I.743.46.2019.AB, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) w związku z art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym zawiadomił Przewodniczącego Rady Miejskiej w Korfantowie o wszczęciu postępowania nadzorczego.

W dniu 07.05.2019 r. wpłynęły do tutejszego organu wyjaśnienia przewodniczącego Rady Miejskiej w Korfantowie (pismo z dnia 3 lipca 2019 r., znak RM.0711.8.2019.AM).

Analiza przez organ nadzoru przedmiotowej uchwały i załączonej do niej dokumentacji, a także przedstawionego stanowiska Przewodniczącego Rady Miejskiej w Korfantowie, wykazała następujące naruszenia prawa:

- 1) Art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr. 164 poz. 1587) poprzez brak pełnych ustaleń dotyczących zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej.**

Zgodnie z §4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury ustalenia zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej powinny zawierać określenie sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami. W badanym planie miejscowym w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną m.in. „*Utrzymuje się przebiegi sieci napowietrznych średniego napięcia pokazane informacyjnie na rysunku planu*” (§ 13 ust. 8 pkt 3 uchwały). W ślad za tym rysunek planu wśród oznaczeń informacyjnych wskazuje: linię elektroenergetyczną średniego napięcia, linię elektroenergetyczną średniego napięcia kablową, stacje transformatorowe.

Natomiast wymóg ukazania w planie wszystkich elementów istniejącego i planowanego zagospodarowania terenów, nawet jeśli – jak w przypadku linii średniego napięcia na obszarze planu wsi Piechocice – nie przewiduje się wobec nich żadnych działań inwestycyjnych, nie jest tylko formalnym wypełnieniem art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Bowiem przebieg sieci infrastruktury technicznej, jako stanowiący element planu wpływać może na sposób zagospodarowania nieruchomości, przez które sieci te będą bieżąć bądź z którymi sieci te sąsiadują. Problem ten dostrzeżony został przez twórców badanego aktu, choć w sposób wadliwy został przez nich rozwiązany. Wzdłuż napowietrznej linii elektroenergetycznej średniego napięcia wyznaczono na rysunku planu strefę techniczną – 7 m po obu liniach. Jest to również ustalenie informacyjne planu, nie posiadające w uchwale żadnego odzwierciedlenia w formie szczególnych warunków zabudowy obowiązujących w tej strefie.

Natomiast zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o planowaniu, do obowiązkowych elementów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zalicza określenie szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu. Wymogu tego nie spełnia przedmiotowa uchwała, gdyż nie określa ona w sposób obligatoryjny przebiegu ww. sieci elektroenergetycznych, które co do zasady powodują ograniczenia w zagospodarowaniu terenu. Realizując władztwo planistyczne należy tym samym precyzyjnie wyznaczyć na rysunku planu przebieg linii elektroenergetycznych, zaś ograniczenia w zagospodarowaniu i użytkowaniu terenów, jakie wynikają, w związku z tą infrastrukturą, winny być w sposób jednoznaczny określone w planie miejscowym, co wynika wprost z ww. przepisów prawa. Obowiązek powyższy dotyczy przy tym nie tylko linii energetycznych projektowanych, ale także i istniejących (por. wyrok WSA w Opolu z dnia 5 lutego 2019 r., sygn. II SA/Op 8/19).

Zgodnie z treścią art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym do zadań własnych gminy, a nie inwestora lub zarządcy sieci, należy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy.

W orzecznictwie sądów administracyjnych istnieje jednolite stanowisko, że brak wyznaczenia przebiegu sieci infrastruktury technicznej, zasad, na jakich ich budowa

lub przebudowa mogłaby się odbywać stanowi **istotne naruszenie zasad sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego**.

2) Art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu poprzez brak jednoznacznego określenia maksymalnej wysokości zabudowy na terenach objętych ustaleniami planu.

Przedmiotowa uchwała ustala w § 6 ust. 1 pkt 1 lit. b konieczność „kształtowania pierzei zabudowy wzdłuż ulic publicznych z uwzględnieniem wysokości budynków istniejących na działkach sąsiednich, co wymaga dostosowania tego parametru do nowych budynków lokalizowanych w tych pierzejach z tolerancją 3,0 m”.

Dyspozycja art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje, że w planie miejscowym obowiązkowo określa się: „zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonej w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabarytów obiektów”. W nawiązaniu do powyższego, zgodnie z § 4 pkt 6 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachów.

Zgodnie z powyższymi przepisami Rada Miejska w Korfantowie sprecyzowała dla wszystkich terenów zabudowanych wymagane parametry i wskaźniki zabudowy, a w szczególności maksymalną wysokość następującej zabudowy:

- w § 15 ust. 2, pkt 3 lit. i – dla zabudowy na terenach oznaczonych symbolem MN;
- w § 16 ust. 2, pkt 3 lit. i – dla zabudowy na terenach oznaczonych symbolami 1RM-6RM i 8 RM;
- w § 16 ust. 4, pkt 2 lit g – dla zabudowy na terenie oznaczonym symbolem 7RM;
- w § 17 ust. 2, pkt 2 lit. f – dla zabudowy na terenach oznaczonych symbolem U;
- w § 18 ust. 2, pkt 3, lit f – dla zabudowy na terenach oznaczonych symbolami US;
- w § 19 ust. 2, pkt e – dla zabudowy na terenach oznaczonych symbolem RU;

- w § 20, ust. 2, pkt 3, lit. f – dla zabudowy na terenach oznaczonych symbolem R;
- w § 26, ust. 2 pkt 4, lit. f – dla zabudowy na terenie oznaczonym symbolem ITE.

Jednocześnie jednak w rozdziale 3 o tytule „Przepisy dotyczące całego obszaru objętego planem”, w § 6 ust. 1 pkt 1 lit. b ustalono „konieczność kształtowania pierzei zabudowy wzdłuż ulic publicznych z uwzględnieniem wysokości budynków istniejących na działkach sąsiednich, co wymaga dostosowania tego parametru do nowych budynków lokalizowanych w tych pierzejach z tolerancją 3,0 m.”. Przez „pierzeję” należy natomiast rozumieć „ciąg frontowy elewacji budynków ustawionych po jednej stronie ulicy, w pierwszej linii zabudowy” (§ 3 pkt 13 uchwały). Powyższy zapis stanowi co do zasady ustalenie podwójnego wskaźnika urbanistycznego, regulującego wysokość zabudowy na obszarze miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Natomiast analiza rysunku planu (załącznik nr 1 do uchwały) w kontekście przywołanej definicji legalnej wskazuje, że zasady kształtowania pierzei ustalone w § 6 ust. 1 pkt 1 lit. b uchwały dotyczą terenów o następujących symbolach: 1MN, 2MN, 3MN, 4MN, 6MN, 7MN, 8MN, 9MN, 10MN, 11MN, 12MN, 1RU, 2US, 1RU, 1RM, 2RM, 3RM, 4RM, 4RM, 6RM, zatem obejmują znaczny obszar planu istniejącej i planowanej zabudowy przy drogach publicznych 1KDZ, 1KDD i 2KDD. Są to tereny, dla których niemożliwe staje się jednoznaczne określenie parametru wysokości zabudowy. Zgodnie z kwestionowanymi przez organ nadzoru zapisami planu określenie tego parametru zostanie każdorazowo określone na kolejnych etapach procesu inwestycyjnego w oparciu niejednoznaczne i niedoprecyzowane kryteria zawarte w sformułowaniach: „z uwzględnieniem wysokości budynków istniejących na działkach sąsiednich”, „z tolerancją 3,0 m”. Taki sposób kształtowania wskaźników i zasad zabudowy uniemożliwia także zainteresowanym podmiotom, w tym inwestorom i właścicielom nieruchomości na jednoznaczne i niebudzące możliwości interpretacyjnych odczytanie uchwalonych norm, odnoszących się do wszystkich rozwiązań planu miejscowego jeszcze na etapie przed jego uchwaleniem, w konsekwencji ich akceptację bądź możliwość ich podważenia (por. wyrok. WSA w Olsztynie z 13 września 2011 r. sygn. akt. II SA/OI624/11).

Organ nadzoru stoi na stanowisku, że badana uchwała poprzez zapis § 6 ust. 1 pkt 1 lit. b uniemożliwia jednoznaczne określenie jednego z obligatoryjnych elementów planu, a tym samym nie wyczerpuje pełnego zakresu planu miejscowego wymaganego w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Stanowi to **istotne naruszenie zasad sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.**

- 3) **Art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego**

zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez zawarcie w badanej uchwale ustaleń dopuszczających na terenach przeznaczonych do zabudowy „możliwość realizacji dojazdów pod warunkiem, że ich szerokość nie będzie mniejsza niż 5,0 m” (§ 12 ust. 1 pkt 4 uchwały w sprawie planu).

Art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nakłada na organy gminy obowiązek określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przeznaczenia terenów oraz linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu. Doprecyzowując ten obowiązek rozporządzenie w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wskazuje, że ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów. Zgodnie załącznikiem nr 1 do rozporządzenia określającym barwne oznaczenia graficzne i literowe dotyczące przeznaczenia terenów, które należy stosować na projekcie rysunku planu miejscowego tereny dróg, w zależności od ich prawnego charakteru – winny zostać oznaczone kolorem jasnoszarym i symbolem literowym KDW (drogi wewnętrzne) albo kolorem białym i symbolem KD jako drogi publiczne.

Ponadto zgodnie z § 14 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich sytuowanie (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1065) do działek budowlanych oraz do budynków i urządzeń z nimi związanych należy zapewnić dojazd i dojazd umożliwiający dostęp do drogi publicznej, odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania oraz wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach odrębnych. Szerokość jezdni stanowiącej dojazd nie może być mniejsza niż 3 m. Ponadto dopuszcza się zastosowanie dojścia i dojazdu do działek budowlanych w postaci ciągu pieszo-jezdnego, pod warunkiem że ma on szerokość nie mniejszą niż 5 m, umożliwiającą ruch pieszy oraz ruch i postój pojazdów. Dodatkowo do budynku i urządzeń z nim związanych, wymagających dojazdów, funkcję tę mogą spełniać dojścia, pod warunkiem że ich szerokość nie będzie mniejsza niż 4,5 m.

W nawiązaniu do powyższego ustalenia przedmiotowej uchwały co do zasady w sposób odmienny regulują materię określoną w § 14 ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury. Zgodnie natomiast z § 137 w związku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (j.t. Dz. U. 2016 r. poz. 283), w uchwale nie powtarza się przepisów ustaw oraz przepisów innych aktów normatywnych.

Powtarzanie regulacji ustawowych, bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy uchwały może prowadzić do odmiennej, czy wręcz sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji. Trzeba, bowiem liczyć się z tym, że powtórzony, czy zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. W takim kontekście, zjawisko powtarzania i modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt kontrolowanej uchwały stwierdzić należy, iż przesądzanie o możliwości realizacji dojazdów regulują odrębne przepisy ww. rozporządzenia. Z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących go norm o charakterze powszechnie obowiązującym. Zdaniem tut. organu zapisy zawarte w § 17 ust. 1 pkt 7 stanowią powtórzone i zmodyfikowane przepisy prawa zawarte w § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lipca 2009 r. i skutkować muszą stwierdzeniem nieważności w wyżej omawianym zakresie.

Tymczasem kwestionowane przez organ nadzoru ustalenie planu wsi Piechocice dopuszcza możliwość realizacji na wszystkich terenach „przeznaczonych w planie do zabudowy” dodatkowego przeznaczenia – dojazdów o parametrze szerokości nie mniejszym niż 5 m – które to przeznaczenie nie spełnia wymogów ustawowych w formie wydzielenia liniami rozgraniczającymi i przypisania mu odpowiedniego oznaczenia graficznego i symbolu literowego. W ocenie organu nadzoru przedmiotowa uchwała powyższym zapisem nie odpowiada w pełni dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, co stanowi **istotne naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego**.

4) Art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu oraz art. 101 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (j. t. Dz. U. z 2018 r., poz. 2204 ze zm.) poprzez ustalenie w uchwale w sprawie planu zasad scalania i podziału nieruchomości przeznaczonych na cele rolne

Przedmiotowa uchwała dla terenów oznaczonych symbolami **RM** (teren zabudowy zagrodowej w gospodarstwach rolnych, hodowlanych i ogrodniczych) i **RU** (teren obsługi produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych, ogrodniczych oraz gospodarstwach leśnych i rybackich) ustala:

- w § 11 ust. 1 pkt 1 lit. d – minimalnej powierzchni działek,
- w § 11 ust. 1 pkt 2 lit. c – minimalnej szerokości frontu działek.

Natomiast zgodnie z ustawą z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (j. t. Dz. U. z 2017 r., poz. 1161) gruntami rolnymi są m.in. grunty pod wchodzącymi w skład gospodarstw rolnych budynkami mieszkalnymi oraz innymi budynkami i urządzeniami służącymi wyłącznie produkcji rolniczej oraz przetwórstwu rolno-spożywczemu (art. 2 ust. 1). Art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami procedurę scalania i podziału nieruchomości na obszarach położonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego odnosi wyłącznie do gruntów przeznaczonych w tych planach na cele inne niż rolne i leśne.

Zatem przywołane ustalenia zasad scalania i podziału nieruchomości na terenach **RU** i **MR** stanowią wykroczenie przez Radę Miasta Korfantów poza ustawowe upoważnienie zakresu spraw przekazanych do uregulowania w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz naruszają § 115 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (j. t. Dz. U. Z 2016 r. poz. 283 ze zm.), który stanowi, że w akcie prawa miejscowego zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawę przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym.

Mając na względzie powyższe, tut. organ stoi na stanowisku, iż przesądzenie o zasadach scalania i podziału nieruchomości dla obszarów użytkowanych rolniczo stanowi istotne naruszenie zasad sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

5) Art. 15 ust. 2 oraz art. 37a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez zawarcie w badanej uchwale ustaleń odnoszących się do zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury oraz ich gabarytów.

Przedmiotowa uchwała ustala zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury w następujących zapisach:

- w § 15 ust. 3 lit. j, w § 16 ust. 2 pkt 3 lit. i, § 16 ust. 4 pkt 2 lit. g, § 17 ust. 2 pkt 2 lit. f, § 18 ust. 2 pkt 3 lit. f - poprzez ustalenie maksymalnej wysokości obiektów małej architektury,
- w § 16 ust. 1 pkt 2 lit. e, § 16 ust. 3 pkt 2 lit. c, § 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, § 18 ust. 1 pkt 2 lit. d – poprzez określenie zasad lokalizacji obiektów małej architektury.

Natomiast z dniem 11 września 2015 r. gminy otrzymały nowe narzędzie prawne do kształtowania ładu przestrzennego na obszarze swojej własności, jakim jest uchwała ustalająca zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane (art. 37a i następne ustawy

o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Tym samym regulacje te zostały wyłączone z zakresu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, za wyjątkiem miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia lub zmiany przed 11 września 2015 r., co wynika z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem, narzędzi ochrony krajobrazu.

Sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Piechocice zostało zainicjowane Uchwałą nr XXIX/241/2017 Rady Miejskiej w Korfantowie z dnia 26 kwietnia 2017 r., zatem przedmiotem ustaleń tego planu nie mogą być zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury.

Ustalenia te, podobnie jak omówione w punkcie 4 – stanowią naruszenie § 115 rozporządzenia „Zasad techniki prawodawczej” i kwalifikowane są do istotnych naruszeń zasad sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Mając na względzie powyższe tuż. organ stoi na stanowisku, iż doszło do **istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego skutkujące nieważnością uchwały w tej części**, gdyż według nowej regulacji określenie zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych, urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, powinny zostać określone w odrębnej niż plan miejscowy uchwale stanowiącej akt prawa miejscowego chyba, że znajdują zastosowanie przepisy przejściowe zawarte w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 13 września 2017 r., sygn. II SA/Wr 422/17).

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa wyższego rzędu, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

Tutejszy organ nadzoru dokonał szczegółowej analizy ewentualnych skutków usunięcia z obrotu prawnego wyłącznie tych zapisów badanej uchwały, bądź tych terenów ustalonych w planie, które zostały dotknięte jedną ze wskazanych powyżej wad – w celu określenia, czy pozostająca w mocy część planu pozostanie wewnętrznie spójna, czytelna dla potencjalnych adresatów i uwzględniająca wszystkie wartości wynikające z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Analiza wykazała, że nie ma możliwości usunięcia naruszenia prawa wskazanego w pkt 1 oraz 3 niniejszego rozstrzygnięcia, tj. w zakresie przebiegu linii elektroenergetycznych oraz realizacji dodatkowego przeznaczenia w formie dojazdów o szerokości min. 5 m na wszystkich terenach przeznaczonych w planie do zabudowy – bez usunięcia z obrotu prawnego całego aktu prawnego. Uchylenie części zapisów kontrolowanej uchwały wiązałoby się dezintegracją ustaleń przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, pozostawiając fragmenty terenów przewidzianych pod zabudowę a także z ingerencją w przyznane w art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym władztwo planistyczne gminy, bowiem kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, jest zadaniem własnym gminy i mogłoby również wprowadzić zbyt daleko idące zmiany merytoryczne, sprzeczne z intencją uchwałodawcy.

Stwierdzenie nieważności w części uchwały nr VIII/67/2019 Rady Miejskiej w Korfantowie z dnia 29 maja 2019 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części gruntów wsi Piechocice, pozostaje bez wpływu na pozostały zakres tejże uchwały.

W związku z powyższym orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym niniejsze rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu administracyjnego w Opolu, za moim pośrednictwem, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

Z up. Wojewody Opolskiego

Małgorzata Zagaja
Z-ca Dyrektora Wydziału
Infrastruktury i Nieruchomości

Pismo otrzymują:

1. Przewodniczący Rady Miejskiej w Korfantowie (e-Puap)
2. a/a

Do wiadomości:

1. Burmistrz Korfantowa (e-Puap)

Sprawę prowadzi:

Agnieszka Brawata, Starszy Inspektor, Wydział Infrastruktury i Nieruchomości, tel. 77 45 24 529